

o.1.Sygn. akt II K 151/19

o.2.WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 września 2019 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Wildowicz

Protokolant: Martyna Żywicka

w obecności prokuratora: Jerzego Fiedoruka

po rozpoznaniu w dniu 09 września 2019 r. sprawy o wydanie wyroku łącznego w stosunku do:

J. D. s. W. i O. z domu P., urodzonego (...) w B.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w B. P. z dnia 07 czerwca 2018 r. w sprawie o sygnaturze akt (...) za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 08 lutego 2018 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; na mocy art. 42 § 4 k.k. wobec skazanego orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

2. Sądu Rejonowego w B. P. z dnia 25 marca 2019 r. w sprawie o sygnaturze akt (...) za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 17 grudnia 2018 r. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 42 § 4 k.k. wobec skazanego orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

I. na mocy art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 90 § 2 k.k. **łączy** skazanemu **J. D.** kary pozbawienia wolności oraz zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w B. P. w sprawach o sygnaturach akt (...) i (...) i **orzeka wobec skazanego J. D. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności** oraz **łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;**

II. w pozostałej części wyroki, których kary podlegają łączeniu, pozostawia do odrębnego wykonania;

III. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy odbytych jednostkowych kar pozbawienia wolności podlegających łączeniu;

IV. na poczet orzeczonego łącznego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza skazanemu okresy wykonania tego środka karnego w sprawach podlegających łączeniu;

V. zwalnia skazanego J. D. od obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa.

Sędzia:

Sygnatura akt II K 151/19

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. D. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

3. Sądu Rejonowego w B. P. z dnia 07 czerwca 2018 r. w sprawie o sygnaturze akt (...) za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 08 lutego 2018 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; na mocy art. 42 § 4 k.k. wobec skazanego orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

4. Sądu Rejonowego w B. P. z dnia 25 marca 2019 r. w sprawie o sygnaturze akt (...) za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 17 grudnia 2018 r. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 42 § 4 k.k. wobec skazanego orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: opinię o skazanym (k. 6), informację o pobytach i orzeczeniach (k. 7 - 8), informację z KRK (k. 10 - 11), odpisy wyroków (k. 14, 15) oraz akta spraw Sądu Rejonowego w B. P. o sygnaturach (...) i (...).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k., Sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą przesłanki do orzeczenia kary łącznej. W myśl art. 85 § 1 k.k. karę łączną orzeka się wówczas, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Przepis art. 85 § 2 k.k. stanowi wreszcie, że podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

W przypadku skazanego J. D. warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą w stosunku do kar orzeczonych w sprawach Sądu Rejonowego w B. P. o sygnaturach akt (...) (kara jednego roku pozbawienia wolności) i (...) (kara jednego roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności). Z dowodów zgromadzonych w niniejszej wynika, że kary te podlegają wykonaniu.

W myśl art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności. Zasady powyższe stosuje się również, zgodnie z art. 90 § 2 k.k., do wymierzonych wyrokami podlegającymi łączeniu zakazów.

W przedmiotowej sprawie należało więc uwzględnić kary jednostkowe za wszystkie zbiegające się przestępstwa. Granice kary łącznej pozbawienia wolności, zgodnie z dyrektywą art. 86 § 1 k.k., kształtowały się więc od roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z jednostkowych orzeczonych kar) do dwóch lat i trzech miesięcy pozbawienia wolności (suma wszystkich kar podlegających łączeniu).

Problemem otwartym przy łączeniu kar jednostkowych była wysokość kary łącznej, którą należało orzec za zbiegające się przestępstwa. Należało zatem rozważyć, którą z zasad – absorpcji, kumulacji, czy asperacji, zastosować. Istotą zasady kumulacji jest zsumowanie wszystkich podlegających połączeniu kar jednostkowych, co oczywiście jest rozwiązaniem najmniej korzystnym dla skazanego. Zasada absorpcji zakłada natomiast wymierzenie w ramach kary łącznej, kary odpowiadającej najwyższej karze podlegającej łączeniu, co byłoby dla skazanego rozwiązaniem najkorzystniejszym.

Sąd Najwyższy zwraca uwagę w swoim orzecznictwie, iż aczkolwiek przepisy rozdziału 60 (50 d. k.p.k.) kodeksu postępowania karnego nie zawierają wprost przepisów zakazujących pogarszania sytuacji skazanego przy wymierzaniu wyrokiem łącznym nowej kary łącznej, to winno uwzględnić się, że ratio legis instytucji kary łącznej (wyroku łącznego) polega na tworzeniu korzystniejszej sytuacji prawnej dla skazanego (vide: wyrok SN z dnia 28 maja 1997 roku, sygn. akt IV KKN 123/97, Prok. i Pr. 1997/11/12 i z dnia 18 stycznia 1996 roku, sygn. akt II KRN 171/95, Prok. i Pr. 1996/7-8/6).

Sąd podziela wyrażany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że zasady absorpcji, czy kumulacji, jako rozwiązania skrajne, powinny być rozstrzygnięciami raczej o charakterze wyjątkowym (vide: wyrok SN z dnia 2 grudnia 1975 roku, sygn. akt Rw. 628/75, OSNKW 1976, z. 2, poz. 33).

Identyczne stanowisko Sądu Najwyższego prezentowane jest w doktrynie (patrz: komentarz do Kodeksu Karnego, Część ogólna K. Buchały, A. Zolla i innych – Kantor Wydawniczy s. c., Zakamycze 1998, str. 563).

Orzekając w stosunku do J. D. Sąd miał na względzie związek podmiotowy i przedmiotowy między zbiegającymi się przestępstwami oraz prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji ogólnej i indywidualnej.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że w przypadku J. D. nie zachodzą przesłanki do zastosowania zasady absorpcji. Jakkolwiek czyny skazanego godziły w to samo dobro chronione prawem to jednak popełnione zostały w znacznym odstępnie czasowym i cechowały się przy tym równie wysokim stopniem społecznej szkodliwości, co determinuje konieczność wymierzenia kary powyżej dolnej granicy kary łącznej. Nie bez znaczenia w przedmiotowej sprawie jest również to, że skazany jest osobą wielokrotnie w przeszłości karaną. Zastosowanie wobec takiego sprawcy kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji byłoby więc nadmiernie pobłażliwe i naruszałoby cele prewencji indywidualnej oraz generalnej kary pozbawienia wolności. Ponadto nie sposób postawić tezy, że któreś z popełnionych przez J. D. przestępstw wyraźnie dominuje nad pozostałymi – na tyle, aby kary za wszystkie inne czyny mogły być całkowicie pominięte przy wymierzaniu kary łącznej.

W ocenie Sądu zastosowanie w niniejszej sprawie zasady kumulacji również byłoby nieuzasadnione. Zgodnie z wypracowanym przez doktrynę i orzecznictwo poglądem, zasadę kumulacji wykorzystuje się wobec skazanych, co do których brak jest jakichkolwiek pozytywnych przesłanek prognostycznych. Sąd przeanalizował opinię Dyrektora Aresztu Śledczego w H. (k. 6), w którym osadzony jest J. D.. Wprawdzie nie postawiono wobec skazanego konkretnej prognozy kryminologiczno – społecznej, jednakże z jej treści wynika, że można odnaleźć czynniki pozytywne, które przemawiałyby na korzyść skazanego, takie jak krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, poprawne zachowanie w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, w również tym wobec przełożonych, brak przynależności do podkultury przestępczej oraz to, że nie był karany dyscyplinarnie.

W niniejszej sprawie Sąd kierował się więc zasadą asperacji, polegającą na wymierzeniu kary łącznej powyżej jej dolnej granicy. Wpływ na jej wysokość miały przede wszystkim wskazane wyżej przesłanki przedmiotowe i podmiotowe. Zdaniem Sądu kara łączna w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności pozwoli na uświadomienie skazanemu potrzeby przestrzegania porządku prawnego, a przy tym spełni swoje zadanie na polu społecznego oddziaływania. Jednocześnie względy prewencji generalnej nakazują wymierzenie takiej kary, która będzie skutecznie odstraszała potencjalnych przestępców.

Jeżeli chodzi o wymierzony wobec skazanego łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, to jedynym możliwym rozstrzygnięciem w tym zakresie było orzeczenie łącznego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio (w obu sprawach, których kary podlegały łączeniu wobec skazanego wymierzano ten środek karny właśnie w takim wymiarze).

Na poczet orzeczonej kary łącznej, Sąd zaliczył skazanemu okresy odbytych kar w sprawach podlegających łączeniu, zaś na poczet orzeczonego łącznego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okresy wykonania tego środka karnego w sprawach podlegających łączeniu.

W pozostałej części wyroki podlegające łączeniu pozostawiono do odrębnego wykonania.

O wydatkach poniesionych w sprawie przez Skarb Państwa, Sąd orzekł w myśl art. 624 § 1 k.p.k. uznając, że uiszczenie ich przez J. D. byłoby dla niego zbyt uciążliwe za względu na jego sytuację majątkową.

Sędzia: